

ÉGIGÉRŐ

27. évfolyam 1. szám

2023. április - Húsvét

El Greco (Domenikos Theotokopoulos) 1541-1614. Krisztus a kereszttel (1577-1587) – Metropolitan Museum of Art, USA, New York

„Mindenre van erőm a Krisztusban, aki megerősít engem.”

Filippi 4,13

A Magyarországi Evangélikus Egyházban a 2023-as évre tematikus évet hirdettünk meg: *A konfirmáció és elköteleződés évét*. Noha a naptári évnek van igéje az Útmutató szerint is, ehhez a témához is választottunk egy bibliai mondatot, amely a lehető legjobban foglalja magába mindazt, melyet ebben a tematikus évben szeretnénk elmondani. Elmondani, megmutatni, láttatni és hallatni programokon, kiadványokon, videókon és számtalan gyülekezeti, egyházmegyei vagy országos szervezésen keresztül. „Mindenre van erőm a Krisztusban, aki megerősít engem.” – Ebben az igében megfogalmazódik, hogy Krisztusban, általa az erőtlenségem erőre változhat, sok mindenre, sőt akár mindenre lehet erőm, de benne van az is, hogy mindez nemcsak úgy magától és legfőképpen nem magamtól lesz, hanem Krisztus erősít meg engem. Igéje, ígérete, szeretete, áldása, irgalma, keresztje.

A böjti időszak kimondottan olyan idő a keresztény ember életében, amikor vágyik erre a megerősítésre. Testileg kimerültek vagyunk, tél vége van, vitaminraktárunk üres, sokunkat ilyenkor érnek el legkönnyebben a különféle betegségek. Aki tanévben gondolkodik, valamennyire a tanév rendszerében él, az érzi, hogy a kétharmada már mögötte van, fárad, de még mindig sok van hátra, és messze még a tartós pihenés

lehetősége. Mindezek következtében, ezzel együtt lelkileg is meglankadunk. A karácsonyi ünnepkör lendülete, ereje, fénye megkopt. Szomjazunk.

A böjti időszak igéi, igehirdetései, énekei, imádságai, de ha úgy tetszik, gyülekezeti programjai mind-mind a lelki megfáradtságunkban erősítenek minket. Megszólítanak, ébresztgetnek, elgondolkodtatnak vagy épp vigasztalnak és bátorítanak. Nemcsak a fiataloknak, a konfirmandusoknak van szükségük megerősítésre, nemcsak a tematikus évhez illik Pál apostol hitvallása, hanem a böjti hetekhez is. Mindannyian várjuk Jézus Krisztus életünkben megjelenő és megtapasztalható áldását, szeretetét, irgalmát.

Minden konfirmandus csoportban áldó igeként választom valakinek ezt az igét. Mindig van, akiről akkor éppen ott, a hosszú közös utunk végén azt gondolom, erre van szüksége. Hogy elhiggye, bátran nézhet előre, indulhat előre a céljai felé, mert van, aki segíti, van, aki erőt ad hozzá. De tulajdonképpen bármelyikünknek választhatnám. Ezért most, az idei böjtből, konfirmációtól függetlenül kiválasztottam mindannyiunknak. Legyen az idei böjt és húsvét ünnepe igazi megerősödés számunkra.

Ámen.

Keczkó Szilvia

Nagyheti út

NAGYHÉTRE KÉSZÜLVE

A bőjti időszak egy pusztai vándorlás, egy zárandoklat. Ahogyan a zsidóság negyven évet tölt a pusztában, mi is csak vándorolunk és bolyongunk az élet kilátástalanságában. De a nagyheti események újra és újra azt sejtetik: múlik a sötétség, és a bolyongás véget ér. Az itt megtalálható rövid elmélkedések ennek tudatosításában segítenek minket.

VIRÁGVASÁRNAP

„Hozsánna!” – így ujjongott a tömeg Jézus jeruzsálemi bevonulásakor. A kifejezés annyit jelent: ments meg, Uram. Az emberek meglátták Jézusban a megváltó királyt, és hangosan imádkoztak hozzá. Azt várták tőle, hogy ő majd véget vet az elnyomó hatalom uralmának. De ő máshogy érkezik, mert más is a küldetése. Mi hogy látjuk őt, és ezzel szemben milyen ő valójában? Mi mire vágyunk tőle, és ezzel szemben mi az, amit ő ad nekünk?

NAGYCSÜTÖRTÖK

A modern szédervacsorák egyik különleges eleme, mikor egy ponton beemelnek egy üres széket. Az üres szék ezen a páskavacsorán, különösen a második világháború óta, azt a családtagot, barátot vagy ismeretlent szimbolizálja, akinek itt kéne lennie ezen a vacsorán, de nem lehet itt. Az utolsó vacsorán is látunk egy ilyen széket, amely a vacsora során vált üressé. Talán a szomorúság jele ez, de ott a szédervacsorán a reménységet jeleníti meg.

A reménységet, hogy odaülni ehhez az asztalhoz, a szabadulás ünnepének asztalához, Jézus asztalához mindenkinek megadatik. Te elfoglalod-e a számodra előkészített helyet ennél az asztalnál?

NAGYPÉNTEK

Káin és Ábel tragikus történetének egyik kulcsmondata a következő: *„Így szól az Úr: Mit tettél? Testvéred kiontott vére hozzám kiált a földből!”* Beleborzong az ember abba a tudatba, hogy a Föld minden teremtményének jajkiáltását és kiontott vérért hallja az Úr. És talán a legjobban Fiának szenvedését hallja. Minden egyes ostorcsapást. Minden egyes fájdalmas levegővételt. Minden egyes utolsó mondatot. Még ezt is: *„Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek!”* Jézus egyik utolsó mondata is rólunk szól, és tanúságot tesz irántunk érzett végtelen szeretetéről. Vajon mit kezdünk ezzel a felfoghatatlan szeretettel? El tudjuk-e hinni? Át tudjuk-e adni másoknak?

HÚSVÉT ÜNNEPE

A pusztai vándorlás végén, a sötétben bolyongva, a világosságot keresve kívánom mindenkinek, hogy húsvét ünnepén ugyanaz a mondat hangozzék el a mi ajkunkról is, mint amelyet a tanítványok ajkáról hallunk János evangéliumának végén: *„Láttuk az Urat! [...] Ezek pedig azért íratlak meg, hogy higgyétek: Jézus a Krisztus, az Isten Fia, és e hitben életek legyen az ő nevében.”* (Jn 20,25;31)

Nagy Szabolcs

Hetvenéves a gyülekezet

A Budahegyvidéki Evangélikus Egyházközség 1953. január 11-én lett önálló, teljes jogú gyülekezetté, illő erről a kerek évfordulóról megemlékezni, hiszen nemcsak emberek, közösségek is megünneplik születésnapjukat. Egy közösség története akárcsak egy emberé, nem a születéssel kezdődik, vannak előzményei. A gyülekezet megalkakulása előtt a lelkeszi körben már fontos munkát végzett az alapító **Danhauser László**. Hetven év nagy idő, gyülekezetünk tagjai közül csak nagyon kevesen emlékezhetnek a kezdetekre. Sajnos a mindenre pontosan emlékező **Kézdy Pál** testvérünk már nem érhetette meg az évfordulót, írásaira támaszkodom, hiszen magam csak 1989 óta vagyok e gyülekezet tagja.

A kezdetek tanúi közül velünk vannak még néhányan, így alapító lelkészünk unokahugával, Anikóval minden vasárnap találkozhatunk, csakúgy, mint első felügyelőnk, **Dr. Kardos Ernő** leányával Piroskával, aki hosszabb időn át presbiterünk is volt. Egykori másodlelkészünk, **Ruttkay Elemér** fia, János ma gyülekezetünk gondnoka, unokája, Fruzsina pedig a jelenleg legfiatalabb presbiterünk. A folytonosság tehát adott, de nemcsak a ma élő tanúk által, hanem a sok-sok már hazatért hitvalló testvérünk által, akik sok áldott beszélgetésben osztották meg velünk küzdelmes életük történéseit.

A budahegyvidéki gyülekezet is nehéz időket élt át az ötvenes, majd a hatvanas, hetvenes években. A gyülekezet hitvalló lelkészeit és hűséges tagjait több zaklatás érte. Félreállítása után **Ordass Lajos** püspök is a gyülekezetben talált otthonra, vasár-

naponként részt vett az istentiszteleten, de a gyülekezet tagjaival nem léphetett kapcsolatba. A hűséges tagok minden nehézség ellenére is megőrizték a gyülekezetet, így a nyolcvanas években már gyarapodni is tudott.

Nem tartozom a budahegyvidéki törzstagok közé, hiszen Békéscsabán keresztelték, a Deák téren konfirmáltak, tehát falum szóhasználatával élve „gyüttment” vagyok, így saját emlékeimre csak a nyolcvanas évek legvégétől támaszkodhatok. Akkoriban **Kószeghy Tamás** volt a gyülekezet lelkésze, aki barátságos, szelíd szavával azonnal megnyert, mint gondolom, sokakat. Fontos szerepet játszott a gyülekezet életében **Takács József** kisegítő lelkész is. Sajnos a gyülekezetet megosztotta a két eltérő személyiségű lelkész, és sokan csak az egyik vagy csak a másik prédikációit hallgatták. Szerencsére voltunk jó néhányan, akik mindkettőt. Sokszor jutott eszembe boldog emlékezetű távoli nagybátyám szava, aki, mikor érdeklődtünk, hogy másnap Kolozsvár melyik templomában prédikál, azt válaszolta: „Az *Igét hallgassátok, ne a prédikátort!*”, és nem árulta el. A gyülekezet élete a kilencvenes években is hasonlóan folyt, mint mostanában. Vasárnaponként három istentisztelet volt, mert a szűk térben a Tartsay Vilmos utcában nem fért el egyszerre mindenki. Persze a három alkalom nem volt egyforma, tizenegy órakor voltunk a legtöbben, kilenckor kevesebben, de azért elegendő, délután viszont nagyon kevesen. Már akkor is működött a keddi bibliaóra, volt ifjúsági csoport és persze konfirmációi előkészítő.

A gybk is működött, akkoriban jelenlegi kar-nagyunk, **Hikisch Zoltán** vezette, és persze volt hittanóra, ahol Tamás bácsi nagyon kedvesen bánt a rosszakodó kicsinyekkel is. Már akkor is volt havonta Keresztény Értelmiségi Fórum, bár akkor még körnek hívták. **Takács József** lelkész és **Mihályi Zoltán** presbiter hozták létre ezt a ma is elő, fontos alkalmat. Akkoriban általában 10–15 résztvevővel működött, de ha különösen érdekes előadót sikerült meghívni, akkor néha olyan nagy tömeg volt, hogy kicsinek bizonyult a Tartsay utcai ház. Voltak szeretetvendégségek, volt, hogy a templomkertben **dr. Müller Miklós** felügyelő főzte a gulyást nagy bográcsban.

A kilencvenes évek vége felé megvalósulni látszott a gyülekezet régi álma, templomot lehet építeni. **Kőszeghy Tamás** 1997-ben nyugdíjba ment, de kapcsolata a gyülekezettel nem szűnt meg, néhány évnyi szünet után ismét szolgált közöttünk néhány alkalommal, nagy örömeinkre. Az új lelkészre, **Bácskai Károlyra** nagy feladat várt, az új gyülekezeti központ létrehozása. **Benczúr László** tervezte a szép, de nem hivalkodó templomunkat és a vele szerves egységet alkotó, műemléki alapú gyülekezeti házat. Ebben a munkában gyülekezünk sok tagja vett részt, de az orosz-lánrészt **Jaloviczky Béla** másodfelügyelő vállalta magára, aki a templomépítési bizottságot vezette, nagy elhivatottsággal és eréllyel. 1998. november 21-én sor került az alapkövételre a Kékgolyó utcában. Sötét, borongós nap volt, barátságtalan volt a hideg és a rosszul világított ház a benne felszolgált finom szendvicsek ellenére, de mindnyájunknak mégis szép emlék maradt. Velünk voltak testvérgyülekezeteink tagjai Schrobenshausenből és Tuusulából, valamint lelkészek szép számmal és a püspöki

vezetés. Az építkezés sikertörténet, pedig voltak ellendrukkerek is, akik miatt lakossági fórumot kellett tartanunk a kerületben. 2000-ben eljött a költözés ideje is, sokan vettünk részt benne, nagy lelkesedéssel. 2000. augusztus 27-től az istentiszteletek már az új helyen, de egyelőre a félkész alagsorban folytak, amit egymás közt csak kazamatának neveztünk. Ha a körülmények nem is voltak tökéletesek, mindannyian boldogok voltunk, mert láttuk hétről hétre készülni gyönyörű templomunkat. 2001 februárjában Révfülöpön találkozott a gyülekezet aktív része, hogy a templomszenteléssel és annak előkészítésével kapcsolatos teendőket megbeszélje. Áldott alkalom volt. Azóta majdnem minden évben találkozunk kora tavasszal Révfülöpön, ahol az aktuális feladatok megbeszélése mellett hitmélyítésre és vidám együttlétre is van mindig alkalom. 2001 tavaszán, a virágvasárnapot megelőző szombaton végre sor került az ünnepélyes templomszentelésre. Azt hiszem, ezt az ünnepet senki sem felejteti el soha a jelenlévők közül. Orgona ekkor még nem szólhatott, de néhány év elteltével ezt a hiányosságot is sikerült megszüntetni, megépült a szép hangú orgona, ami nemcsak az istentiszteletek fényét emeli, de koncertekre is lehetőséget biztosít, rendszeresen élünk is vele.

A templomszentelés alkalmával Szebik püspök úr megjegyezte, hogy szép ez a nagy tömeg, de vajon lesznek-e itt elegenden vasárnapról vasárnapra. Istennek legyen hála, lettek. A gyülekezet az új templomban egyre gyarapodott, és ez azóta kisebb megtorpanásokkal egyre tart. A covid idején persze üres volt ez a templom is, akár a többi, de a kényszerszünet alatt is legalább virtuálisan együtt volt a gyülekezet. Azóta a többség visszatalált.

Bácskai Károlyt 2007-ben elhívta tőlünk az Evangélikus Hittudományi Egyetem, gyülekezetünk fiatal és lelkes utódot választott Keczkó Pál személyében, majd az újonnan létrehozott második lelkészi állásra megválasztotta feleségét, Keczkó Szilviát is. Jó választás volt, áldozatos gyülekezetépítő munkásságuk gyümölcsöző. Isten áldása legyen életükön, munkájukon!

Itt a vége ennek a rövid visszatekintésnek, ami terjedelmi okból sem lehet teljes, és képességeim sem engednek többet. Ha rosszul emlékszem valamire, és téves, amit írtam, vagy kifelejtettem valami fontosat,

úgy elnézést kérek. Elnézést kérek azoktól is, akiket név szerint nem említettem, de megérdemelték volna, bizonyára sokan vannak. Szeretném megköszönni mindazoknak a fáradhatatlan munkáját, imádságát és szeretetét, akik részt vállaltak ennek a gyülekezetnek az életében. Adjunk hálát Istennek ezért a gyülekezetért, hogy megőrzött minket sok viharon át, hogy megépülhetett ez a nagyszerű gyülekezeti központ, hogy van, aki használja, hogy él, nő, gyarapodik gyülekezetünk!

Dr. Vidovszky István

Presbiteri hétvége Tornalján

Első alkalommal tartottunk presbiteri hétvégét a határon túl, a dél-szlovákiai Tornalján, a történelmi Gömör vármegyei magyar evangélikus testvérgyülekezet konferenciaközpontjában.

Pénteken, január hatodikán, vízkereszt estéjén érkeztünk hosszú utazást követően. A szépen, de egyszerűen kialakított szálláson Lóczy Tibor lelkész és felesége kedves házigazdaként fogadta az érkezőket. Hideg vacsora hozott anyagból; Szilvi áhítata: „*Én vagyok a világ világossága, aki engem követ, nem járhat a sötétségben.*” (Jn 8,12), majd éjszakába nyúló társasjáték zárta a napot.

Szombaton az áhítaton Slezák Bence, hatodévesünk beszélt saját elhivatásáról és a presbiterok szolgálatáról, az aznapi ige alapján (Titusz levele). Ezt követően presbiteri ülést tartottunk, amelynek fő témája a jövőre esedékes tisztújítás volt. Ebéd után a helyi lelkész, Istók Zoltán gondnok, feleségeik és néhány előljáró vezetésével ellátogattunk a közép-szlovákiai (ma már szlovák nyelvterületen lévő) Csetnekre, ahol a 13-14. században épült gótikus, ma evangélikus templomot tekintettük meg. Az impozáns istenházát hajdan a Bebek család Csetneki ága építette, majd alakí-

totta át háromhajós bazilikává. Az egyik mellékhajóban ma is láthatók a családi sírkövei. A templom tereit háló- és csillagboltozattal fedték. Az északi mellékhajó meghosszabbítása a mai napig befejezetlen. A 15. században két- és háromszatú gótikus ablakokat késő gótikus faragott mérművel díszítették. A felújítás megkoronázásaképp új falképek készültek, melyeknek nagy része a korábbi díszítést is elfedte. Jellemző motívuma Jónás és a cethal. A templom felújítási munkálatai egészen a 18. század második harmadáig tartottak, ekkor készült ugyanis az épület nagyméretű nyugati tornya.

A 16. század közepén a templom az evangélikusok kezébe került, és a 17. században ennek szellemében az új tulajdonosok átalakították a templom belső terét. A felújítás során lemeszelték a középkori falképeket, melyeket csak 1908-1918 között tárt fel Gróh István, a budapesti Iparművészeti Főiskola tanára. A templom karzatán van a felvidék legöregebb orgonája, amelyen Ecsedi Zsuzsa kántorunk megszólaltatta az Erős vár a mi Istenünk című himnuszunkat. A templomot a helyi lelkész nő mutatta be.

Visszatértünkben megnéztük a testvérgyülekezet kicsi kedves, szépen karbantartott templomát Gömörpanyiton, melyet Benkó Roland presbiter és a gondnok úr mutatott be. Estére gazdag vacsorátálakkal lepte meg presbitériumunkat a helyi gyülekezet, majd közös dolgainkat, lehetőségein-

ket beszélünk át Keczkó Pál irányításával. Az estét közös imádsággal zártuk.

Vasárnap Keczkó Pál esperes lelkészünk szolgált Lóczy Tibor helyi lelkész közreműködésével előbb a tornaljai evangélikus templomban, majd a sajjógömöri paróikia gyülekezeti termében a hegyi beszédből jelölt textus alapján: „*Ti vagytok a föld sója... ti vagytok a világ világossága, nem rejthető el a hegyen épített város...Úgy ragyogjon a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat.*” (Mt 5,13-16) Lelket gazdagító testvéri együttlétben volt részünk a három nap folyamán.

Szák Kocsis Pál

Gyülekezeti családi hétvége

Balatonszárszó 2023. február 10–12.

Több éve kapjuk a meghívót Balatonszárszóra, s aztán hallottuk mindig a jobbnál-jobb beszámolókat, de eddig úgy alakult, hogy nem vettünk részt. Eddig!

Idén is megkaptam a meghívót, elolvastam, ízlelgettem, naptárt néztem, aztán jött számtalan egyéb gondolat, program s háttérbe szorult. Majd érkezett egy üzenet Szilvitől. Nincs kedvetek jönni? Úgy örülnénk Nektek! Ez a kedves megszólítás, üzenet megérintett, s gyorsan döntöttünk: elmegyünk, ott a helyünk.

A program péntek este kezdődött és vasárnap délben ért véget 25 gyülekezeti család részvételével.

Péntek a megérkezés, ismerkedés napja volt. Az ismerkedő est négy kisebb csapatban, körben az újonnan érkező családok bemutatkozásáról, megismerésükről szólt.

A szombati napnak keretet adott a reggeli és az esti áhítat, a közte lévő időben beszélgetésekre, sétára, röplabdázásra, a gyerekeknek kézműveskedésre, akadályversenyre, a felnőtteknek komolyabb elmélyülésre, vetélkedőre volt lehetőség.

Az elmélyülés témája a megerősödés volt, amiről először nagy körben, majd három kisebb csoportban Pali, Szilvi és Szabolcs lelkészeink vezetésével beszélgettünk. Jó volt hallani az általam választott kis csoportban, kinek melyik bibliai igé az, ami fontos mérföldkő lett az életében. Igazi, mély beszélgetésnek lehettem részese.

Mindeközben a gyerekek Nóri vezetésével s az ifjsek segítségével komoly akadályversenyen, hétpróbán vettek részt, mi, felnőttek erről gyermekeink lelkes beszámolóiból, illetve másnap a családi istentiszteleten vetített képeken keresztül kaptunk ízelítőt.

A vasárnapi istentiszteleten megismerhettük lelkészünk, Pali rendkívüli színészi adottságait. Pali a gyülekezeti hittanversenyre készülve Mózes történetét elevenítette meg.

Hogy mit jelentett nekem Szárszó? Kulcszavakban, ahogy ma divatos: testi-lelki feltöltődést # kötetlen beszélgetéseket # régi gyenesdiási élmények megelevenedését # az érzést, hogy jó helyen vagyunk, jó ide tartozni.

Vasárnap a finom ebéd után mindenki indult haza, mi azzal az ígérettel nagylányunk, Nóri felé, hogy jövő évben is jövünk, mert olyan jó volt.

Hornyák Eszter

Egyházunk és gyülekezetünk javát szolgáló **1+1 SZÁZALÉK**

Szeretettel kérjük idén is gyülekezetünk tagjait

- megköszönve a korábbi évek felajánlásait –, hogy személyi jövedelemadójuk (SZJA) **egyik 1 %-át a Magyarországi Evangélikus Egyház** (technikai szám: 0035), **másik 1 %-át a Budahegyvidéki Evangélikus Templomépítési Alapítvány** (adószám: 18077397-1-43) részére ajánlják fel.

Mint tudjuk, ez nem jelent a felajánlónak többlet anyagi terhet, azonban egyházunk és gyülekezetünk költségvetésének jelentékeny forrását képezi, és hitéleti tevékenységét nagymértékben segíti.

Hatodév Hegyvidéken

Mintha csak tegnap történt volna. Élénk emlékeim vannak arról, amikor először voltam Hegyvidéken. Egy ifjúsági zenés alkalom volt – teli templommal, jó idővel, játékkal az udvaron. Az istentisztelet után pedig elindultak az emberek számomra ismeretlen célok felé, és akik nálam jobban ismerték a terepet, kedvesen vezették az utamat a gyülekezeti központban. A lenti kisterem „noés” falfestménye egyből belém égett. Tetszett, hogy a templom legeldugottabb, legváratlanabb helyén is étellel teli sarok rejlik.

Habár szinte szóról szóra ugyanez történt tavaly is, mikor a tanévzáró istentiszteletre jöttem el, a fent leírt esemény több mint tíz évvel ezelőtt történt. Valamilyen ifjúsági rendezvénynek adott otthont éppen a gyülekezet, és akkor még nem csak, hogy arról sem volt fogalmam se, hogy egyszer itt leszek hatodéves, de ha valaki azt mondja nekem, hogy lelkésznek fogok tanulni, könnyen lehet, hogy kinevetem. Pedig tíz év nem olyan sok idő.

Különös élmény, mikor az ember visszajut egy olyan helyre az életében, ahová nem gondolta volna, hogy vissza fog. Ezek a visszatérések rám nagy hatással vannak mindig, és nagy jelentőséget tudok tulajdonítani nemcsak a helyszínnek, de mindennek, ami ott történik. Úgy érzem, vannak olyan helyek, idők és események, amik meglepően mélyen hatnak az ember életére – mintha minden előzetes körülmény abban játszott volna szerepet, hogy eljussunk ezekhez a pillanatokhoz. Ezek a pillanatok a folyamatos változásunk nyomán követhetőségének pillanatai.

Az egész tanévben foglalkoztat a pillanatban megélt átalakulás és átmenetiség. Prédikációban, írásban, de más alkalmakon is szóba hoztam már, és valószínűleg nem fogom tudni könnyen elengedni, hiszen a hatodév egy furcsa, még-nem-lelkészként, már-nem-hallgatóként, de valahogy mégis mind a kettőként való jelenlét nemcsak a gyülekezetben, de az életünk számtalan területén. Nehezíti továbbá ezt a helyzetet, hogy sokszor észre sem veszi az ember magán, ha változik. Viszont, könnyebben figyelnek fel rá a többiek: mások szemén keresztül láthatjuk meg igazán, kivé váltunk.

Ez alatt a hatodév alatt pedig úgy érzem, sok szemén keresztül láthatom a világot.

Hittanórákat tartok olyan csoportoknak, ahol minden szó okot adhat a csodálkozásra. Konfirmációs előkészítőt figyelek meg olyanokkal, akik éppen most ismerik meg, hogy mi közülük is van Istenhez. Ifjúsági alkalmakat szervezünk azoknak, akiknek a mindennapjaikban is kiemelt fontosságú a közösség, amibe itt tartoznak. Bibliaóra járok olyanokkal, akik mernek kérdezni, és tudnak hallgatni. Együtt örülök a kereszttel előre készülő szülőkkel, együtt merengek a gyászolókkal az élet fájdalomán.

És talán mindegyik alkalmon kicsit én is ott vagyok a résztvevők helyében is.

Végül pedig, az istentiszteleten mind találkoznak.

Ezek a találkozások tükrök – segítenek megmutatni nekem, ki is vagyok; hiszen, a mindennap megtett utakon látott, megszózott épületek is új arcukat mutatják meg

akkor, ha egy másik oldalról közelítem meg őket. Mintha megváltozna a látkép, és egy új helyre kerülnék. De valójában, a templom ugyanaz, csupán én változtam. Nemcsak az elmúlt tíz évben, de idén is.

Az istentisztelet után pedig mindenféle megindul ez a sok ember, és azt veszem észre, hogy olykor már én vagyok az, aki vezeti azoknak a lépteit, akik még bizony-

talatul keresik a helyüket. Ugyan a térképet még én is rajzolom, de vannak területek, amiket már jól ismerek, mert megtanította nekem a hegyvidéki gyülekezet, mit merre talállok. És ahogyan már említettem, csak még magabiztosabban tudom ismételni: a templom legeldugottabb, legváratlanabb helyén is étellel teli sarok rejlik.

Slezák Bence

Ádventi áhítattól böjti áhítatig terjedtek gyülekezetünkben a meteorológiai tél eseményei

A két adventi áhítat (2022. november 29. és december 6.) között **december 4-én** az önkormányzat melletti téren **a hittanosok gyújtottak gyertyát** kis műsor keretében.

December 17-én öt előadást (a hittanosok verseit-énekeit, a konfirmandusok színdarabját, az ifisek árnyjátékát, az énekkar koncertjét és a felnőtt színdarabot) **élvezhettünk végig a karácsonyi szeretetvendégség előtt.**

A naptár szerinti **Szilveszter előestéjén** a negyvenegynéhány résztvevő annyira jól érezte magát az **ifjúsági „előszilveszteren”**, hogy többen csak a 23 óra után érkező aggodó szülői telefonok hatására döbrentek rá, hogy már ideje hazaindulniuk.

A presbiteri hétvégéről (2023. január 6–8., Tornalja) **külön cikket olvashatunk.** Nagy öröm, hogy idén is megvalósult ez a program.

A korábbi évekkal ellentétben, amikor mindig mi zártuk, az **ökumenikus imahétnek** (2023. január 15–22.) a **kerületi nyitóalkalma** volt most nálunk.

Január 30-án a Keresztyén Értelmiségi Fórumon Hafenscher Károly, az EHE Gyakorlati Tanszékének vezetője tartott előadást „Az imádkozó ember titka(i)”-ról.

A február 10–12-i hétvégét közel 90 gyülekezeti tagunk **Balatonszárszón** töltötte.

Végül **a meteorológiai tavasz előestéjén** (2023. február 28-án) **Veczán Zoltán tartott böjti igehirdetést** a zenés áhítaton. A muzsikát a Kiss Boldizsár vezette Pax et Bonum Kamarakórusnak köszönhattük.

Osváth Szabolcs

Kedves testvérek!

Tudjuk, hogy az elmúlt év mindenkire sok terhet rótt (élelmiszerárak, üzemanyagár és a közüzemi díjak emelkedése), éppen ezért külön köszönjük a testvérek áldozatkészségét!

A napokban elkészült a 2022. év zárszámadása, gyülekezetünk gazdasági helyzete stabil.

Köszönjük az egyházfenntartói járulékokat, mely a terveknek megfelelően alakult, ezen felül a vasárnapi istentiszteletek perselypénze emelkedést mutatott, és néhány nagyobb összegű adomány is érkezett.

Minden, gyülekezetünk kiadására juttatott befizetést ezúton is köszönünk!

Ezekből a befizetések közül az alap kiadásokon túl (működési, épületüzemeltetési, személyügyi költségek) az alábbi programok és beruházások valósulhattak meg:

kemence építése a hátsó udvarban; gyülekezeti konferenciák támogatása; gyermek- és ifjúsági programok támogatása; rászoruló egyházközsegek és evangélikus oktatási intézmények támogatása; gyülekezeti szeretetvendégségek támogatása.

Kérjük gyülekezetünk tagjainak a segítségét, hogy ezekhez a célokhoz lehetőségeikhez mérten járuljanak hozzá!

Gyülekezetünk további zavartalan működéséhez továbbra is köszönettel várjuk anyagi támogatásukat.

Gyülekezetünk számlaszáma: OTP 11712004-22458078

Köszönettel: Bakosné Kenessey Erzsébet, gazdasági vezető

ÉGIGÉRŐ

Erős vár a mi Istenünk!

A BUDAHEGYVIDÉKI EVANGÉLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG LAPJA, MEGJELENIK ÉVENTE 4 ALKALOMMAL

Kiadó: Keczkó Pál lelkesz | 1123 Budapest, Kék Golyó utca 17. | Telefon: +36 1 224 0640; +36 20 824 3460

E-mail: pal.keczko@lutheran.hu | Szerkeszti: Keczkó Szilvia

hegyvidek.lutheran.hu

Típo, tördelés: Kappéter Ákos | Nyomdai kivitelezés: Rózsa Gábor nyomdája

A KIADVÁNY MEGJELENÉSÉT A XII. KERÜLETI HEGYVIDÉKI ÖNKORMÁNYZAT TÁMOGATJA.